

SARAH LARK

HET LIED
VAN DE
WOLKEN

Vertaald door Jolanda te Lindert

De Fontein

De erfgename

Queenstown, Canterbury Plains

1893

‘Bent ú mevrouw O’Keefe?’

William Martyn keek verbaasd naar het roodharige, tengere meisje dat hem bij de receptie van het gasthuis verwelkomde. De mannen in het goudzoekerskamp hadden Helen O’Keefe afgeschilderd als een oudere dame, ja, als een soort vrouwelijke draak op leeftijd die vuur spuwde. In het hotel van juffrouw Helen heersten strenge normen, zei men. Roken was verboden, net als drank, en een gast van het andere geslacht meenemen was uitgesloten als je geen boterbriefje kon laten zien. Door de verhalen van de goudzoekers had hij eerder een gevangenis dan een pension verwacht. Toch waren er geen vlooiën en wanten in het pension van juffrouw Helen, maar wel een badhuis.

Dit laatste had William ten slotte doen besluiten alle waarschuwingen van zijn kennissen in de wind te slaan. Na drie dagen op het terrein van de oude schapenboerderij waar de goudzoekers onderdak hadden gevonden, had hij veel behoefte van het ongedierte daar af te komen. Daarvoor was hij zelfs bereid de ‘draak’ Helen O’Keefe te accepteren.

En nu werd hij helemaal niet begroet door een draak, maar door dit bijzonder knappe meisje met groene ogen, wier gezicht werd omlijst door een wilde bos rode krullen. Alles bij elkaar genomen was dit het prettigste wat William had gezien sinds hij in het Nieuw-Zeelandse Dunedin het schip had verlaten. Zijn humeur, al weken op een dieptepunt, verbeterde aanzienlijk.

Het meisje lachte. ‘Nee, ik ben Elaine O’Keefe. Helen is mijn grootmoeder.’

William glimlachte. Hij wist dat hij daar indruk mee maakte. In Ierland hadden de meisjes hem altijd aandachtig aangekeken zodra ze de ondeugende blik in zijn ogen zagen. ‘Dat vind ik bijna jammer. Anders had ik namelijk een fantastisch zakelijk idee gehad: “Water uit Queens-town, ontdek de verjongingsbron!”’

Elaine giechelde. Ze had een smal gezichtje en een kleine, misschien

iets te spitse neus met ontelbare zomersproeten. ‘U kunt zich wel bij mijn vader aansluiten. Die zegt altijd dat soort dingen: “Spade goed, alles goed.” Of: “Goudzoekers, koop uw uitrusting bij O’Kays Warehouse!”’

‘Dat zal ik onthouden,’ beloofde William en hij onthield de naam inderdaad. ‘Maar hoe zit het? Krijg ik een kamer?’

Het meisje aarzelde. ‘Bent u een goudzoeker? Dan... Nou ja, er zijn nog wel kamers vrij, maar die zijn nogal duur. De meeste goudzoekers kunnen zich hier geen kamer permitteren.’

‘Zie ik er zo uit?’ vroeg William zogenaamd streng. Hij fronste zijn voorhoofd onder zijn blonde, dikke bos haar.

Elaine bekeek hem nu ongegeneerd. Op het eerste gezicht verschilde hij niet erg veel van de andere goudzoekers die ze elke dag in Queenstown zag. Hij zag er een beetje vies en haveloos uit, en hij droeg een waxcoat, een blauwe spijkerbroek en stevige laarzen. Maar toen ze hem beter bekeek, zag Elaine – ze was tenslotte de dochter van een koopman – de kwaliteit van zijn kleding: onder zijn opengeslagen mantel zag ze een dure leren jas, om zijn benen droeg hij leren kappen, zijn laarzen waren van een goede kwaliteit leer en de band om zijn stetson met brede rand was van gevlochten paardenhaar. Dat kostte een vermogen. Ook zijn zadeltassen, die eerst aan zijn rechterschouder hadden gehangen maar die hij nu tussen zijn voeten op de grond had gezet, leken stevig en duur.

Dit was absoluut niet kenmerkend voor de gelukszoekers die naar Queenstown kwamen om in de rivieren en de bergen op zoek te gaan naar goud, want er werd maar zelden iemand rijk. De meesten verlieten de stad vroeg of laat even arm en berooid als ze gekomen waren. Dat kwam ook doordat de mannen de opbrengst van hun claims meestal niet spaarden, maar meteen in Queenstown uitgaven. Echt rijk geworden waren alleen de immigranten die zich hier hadden gevestigd en een bedrijf waren begonnen. Voorbeelden hiervan waren Elaine’s ouders, juffrouw Helen met haar pension, Stuart Peters met zijn smederij en huurpaardenstal, Ethan met zijn post- en telegraafkantoor en vooral natuurlijk de beruchte, maar algemeen geliefde pub in Main Street met daartegenover het bordeel dat Daphne’s Hotel heette.

William beantwoordde Elaine’s taxerende blik geduldig en met een enigszins spottende glimlach. Elaine zag een jongensachtig gezicht en wangen waarin kuiltjes verschenen als hij zijn mond vertrok. En hij was pas geschoren! Ook dat was ongebruikelijk. De meeste goudzoe-

kers pakten hoogstens in het weekend hun scheermes, als er een dansavond was bij Daphne.

Elaine besloot de nieuwe gast een beetje te plagen en daardoor uit zijn tent te lokken. 'U ruikt in elk geval minder sterk dan de meeste anderen.'

William glimlachte. 'Je kunt nog steeds gratis in het meer baden. Maar niet lang meer, hebben ze me verteld, en het wordt koud. Bovendien schijnt geld van lichaamsgeur te houden. Wie het minst vaak een bad neemt, haalt de meeste goudklompjes uit de rivier.'

Elaine schoot in de lach. 'Daar moet u maar niet naar luisteren, anders krijgt u problemen met Grandma. Hier, als u dit even invult...' Ze schoof hem een inschrijfformulier toe en probeerde niet al te nieuwsgierig mee te kijken. Zo onopvallend mogelijk las ze mee terwijl William sierlijk zijn gegevens invulde. Ook dat was ongebruikelijk; de meeste goudzoekers hadden niet zo'n vloeiend handschrift.

William Martyn... Elaine's hart sloeg een slag over toen ze zijn naam las. Wat een mooie naam.

'Wat moet ik hier invullen?' vroeg William en hij wees naar het vakje voor zijn woonadres. 'Ik ben nog maar net aangekomen. Dit is mijn eerste adres in Nieuw-Zeeland.'

Nu kon Elaine haar belangstelling niet langer verborgen houden. 'Echt waar? Waar komt u dan vandaan? Nee, laat me raden. Dat doet mijn moeder ook altijd bij nieuwe klanten. Je kunt aan iemands accent horen waar hij vandaan komt.'

Bij de meeste immigranten was dat eenvoudig. Natuurlijk vergiste je je weleens. Zweeds, Nederlands en Duits klonken volgens Elaine bijna hetzelfde, maar Ieren en Schotten kon ze meestal probleemloos uit elkaar houden en mensen uit Londen waren al helemaal gemakkelijk te herkennen. Experts konden zelfs de wijk noemen waar iemand vandaan kwam. Maar William was moeilijk te plaatsen. Hij klonk als een Engelsman, maar op een of andere manier praatte hij zachter, rekte hij de klinkers een beetje meer. 'U komt uit Wales,' zei Elaine op goed geluk.

Haar grootmoeder van moeders kant, Gwyneira McKenzie-Warden, kwam uit Wales en Williams uitspraak deed haar daar een beetje aan denken. Toch sprak Gwyneira absoluut geen dialect. Ze was de dochter van een landedelman, en haar gouvernantes hadden het heel belangrijk gevonden dat ze accentvrij Engels sprak.

William schudde zijn hoofd, maar zonder te glimlachen, zoals Elai-

ne had gehoopt. 'Hoe komt u dáár nou bij?' vroeg hij. 'Ik ben een Ier uit het graafschap Connemara.'

Elaine bloosde. Dat had ze nooit kunnen bedenken, hoewel er veel Ieren op de goudvelden waren. Maar die spraken meestal een grof dialect, terwijl William veel verzorgder praatte.

Als om zijn afkomst te onderstrepen schreef hij nu zijn laatste adres in grote hoofdletters in het vakje: Martyn's Manor, Connemara.

Dat klonk niet als de boerderij van een keuterboer, dat klonk als een landgoed.

'Dan zal ik u nu uw kamer laten zien,' zei Elaine. Eigenlijk mocht ze de gasten niet zelf naar boven brengen, mannelijke gasten al helemaal niet. Grandma Helen had haar op het hart gedrukt hiervoor altijd de huisbediende of een van de meisjes te roepen. Maar Elaine maakte graag een uitzondering voor deze man. Ze kwam achter de receptie vandaan en nam de 'damesachtige' houding aan die haar grootmoeder haar had geleerd: haar hoofd met natuurlijke charme geheven, haar schouders naar achteren, maar níét dat opwindende, wiegende loopje dat Daphne's meisjes zo graag lieten zien!

Elaine hoopte dat haar nog maar half ontwikkelde boezem en haar sinds kort ingesnoerde, bijzonder smalle taille goed te zien waren. Eigenlijk vond ze het verschrikkelijk zich zo in te snoeren, maar als deze man daardoor beter naar haar zou kijken...

William liep achter haar aan en was blij dat ze hem niet kon zien. Hij kon zich amper beheersen en bekeek haar sierlijke, op de juiste plaatsen al fraai gewelfde figuur met een wellustige blik. Eerst die tijd in de gevangenis, daarna de oversteek die zes weken had geduurd en nu de rit van Dunedin naar de goudvelden bij Queenstown... In totaal had hij al bijna vier maanden geen vrouw meer van dichtbij gezien.

Ongelooflijk lang eigenlijk. Het werd tijd dat hij daar wat aan deed! De jongens in het goudzoekerskamp hadden natuurlijk enthousiast verteld over de meisjes bij Daphne; kennelijk waren ze best knap en waren de kamers schoon. Maar het denkbeeld dat hij dit schattige kleine roodharige meisje het hof zou maken, beviel William veel meer dan de gedachte aan snelle bevrediging in de armen van een prostituee.

Ook de kamer die Elaine hem nu liet zien beviel hem. Hij was netjes en eenvoudig, maar liefdevol ingericht met lichte houten meubels. Aan de muren hingen schilderijen en er stond een kom met water klaar.

'U kunt ook gebruikmaken van het badhuis,' zei Elaine en ze bloos-

de een beetje toen ze dat zei. 'Maar u moet u wel vooraf aanmelden. Vraag het maar aan Grandma, Mary of Laurie.'

Hierna wilde ze zich omdraaien, maar William hield haar zacht tegen. 'En u? Kan ik het u niet vragen?' vroeg hij zacht en hij keek haar ondertussen aandachtig aan.

Elaine glimlachte geveild. 'Nee, ik ben hier meestal niet. Ik vervang Grandma alleen vandaag. Maar ik... Normaal gesproken help ik in O'Kays Warehouse, dat is de winkel van mijn vader.'

William knikte. Ze was dus niet alleen knap, maar ook van goeden huize. Dit meisje beviel hem steeds beter. En allerlei gereedschap om goud te zoek had hij ook nodig. 'Ik kom binnenkort wel langs,' zei William.

Elaine zweefde letterlijk de trap af. Ze had het gevoel dat haar hart was veranderd in een heteluchtballon die nu door de thermiek opsteeg van de aarde. Haar voeten raakten de vloer nauwelijks en het leek wel alsof haar haar in de wind wapperde, hoewel hier binnenshuis natuurlijk geen briesje waaide. Elaine straalde; ze had het gevoel dat haar een avontuur te wachten stond en dat ze even knap en onoverwinnelijk was als de heldinnen van de romannetjes die ze stiekem in Ethans kruidenierswinkel las.

Met deze uitdrukking op haar gezicht danste ze de tuin in van het grote stadshuis waarin Helen O'Keefe's pension zich bevond. Elaine kende het goed, want ze was in dit huis geboren. Toen de zaak van haar ouders winst begon te maken, hadden ze het laten verbouwen voor hun groeiende gezin. Maar uiteindelijk hadden ze het centrum van Queenstown te lawaaierig en te druk gevonden. Vooral Elaine's moeder Fleurette, die op een van de grote schapenboerderijen in de Canterbury Plains was opgegroeid, miste de ruimte. Daarom hadden Elaine's ouders een nieuw huis gebouwd op een prachtig terrein aan de rivier waar eigenlijk maar één ding ontbrak: goud. Elaine's vader had dit stuk grond oorspronkelijk als een claim afgepaald, maar hoeveel kwaliteiten Ruben O'Keefe ook bezat, als goudzoeker was hij een hopeloos geval. Gelukkig had Fleurette dat snel ingezien en ze had haar bruidsschat dan ook niet in de uitzichtloze onderneming 'goudmijn' gestoken, maar in de levering van goederen: voornamelijk spades en goudpannen waar de goudzoekers zo ongeveer om vochten. Later was daaruit O'Kays Warehouse ontstaan.

Het nieuwe huis aan de rivier had Fleurette schertsend Goldnugget

Manor genoemd en op een bepaald moment was die naam ingeburgerd geraakt. Elaine en haar broer waren daar gelukkig opgegroeid. Er waren paarden en honden, en zelfs een paar schapen, net als in Fleurette's geboorteland. Ruben vloekte elk jaar weer als hij de dieren moest scheren en ook zijn zoons Stephen en George vonden het werk op de boerderij niet leuk, in tegenstelling tot Elaine. Voor haar kon het kleine landhuis niet tippen aan Kiward Station, de grote schapenboerderij in de Canterbury Plains die haar grootmoeder Gwyneira leidde. Ze had het liefst ook op zo'n boerderij gewoond en gewerkt, en ze was dan ook een beetje jaloers op haar nicht die de boerderij later zou erven.

Elaine was geen meisje dat lang bleef treuren. Ze vond het bijna even interessant om in de winkel te helpen of haar grootmoeder in het pension te vervangen. Ze had niet veel zin om naar de universiteit te gaan, zoals haar oudere broer Stephen die nu in Dunedin rechten studeerde en daardoor de droom verwezenlijkte van zijn vader, die als jongeman zelf advocaat had willen worden. Ruben O'Keefe was al twintig jaar vrederechter in Queenstown en hij deed niets liever dan met Stephen over juridische onderwerpen praten. Elaine's jongere broer George zat nog op school, maar hij scheen de koopman van de familie te zijn. Nu al hielp hij ijverig mee in de winkel en hij had tientallen ideeën voor verbetering.

Helen O'Keefe, die nog niet op de hoogte was van de jubelstemming van haar kleindochter noch van de oorzaak daarvan – de nieuwe gast William Martyn – schonk met elegante bewegingen thee in het kopje van haar bezoeker Daphne O'Rourke.

Beide dames genoten heimelijk van deze openlijke theevisite. Ze wisten dat half Queenstown roddelde over de vreemde relatie tussen de 'hotel'-eigenaressen. Helen trok zich daar niets van aan. Ongeveer veertig jaar geleden was de toen pas dertienjarige Daphne onder haar toezicht naar Nieuw-Zeeland gestuurd. Een Londens weeshuis wilde een paar weesmeisjes kwijt en in Nieuw-Zeeland werden dienstmeisjes gezocht. Helen reisde indertijd ook een onzekere toekomst tegemoet naar een man die ze nog niet kende. De Church of England betaalde haar overtocht, omdat zij toezicht hield op de weesmeisjes.

Helen, die tot dan toe als gouvernante in Londen had gewerkt, benutte de overtocht die destijds drie maanden duurde om de kinderen enkele maatschappelijke vaardigheden bij te brengen, waar Daphne nog altijd profijt van had. Helaas was Daphne's aanstelling als dienst-

meisje op een fiasco uitgelopen, net als uiteindelijk Helens huwelijk. Beide vrouwen hadden een onverdraaglijke relatie achter de rug, maar ze hadden er allebei het beste van gemaakt.

Ze keken op toen ze op het achterterras Elaine's voetstappen hoorden. Helen hief haar smalle, met diepe rimpels doorgroefde gezicht, waarvan de smalle neus haar familierelatie met Elaine verried. Haar haar, oorspronkelijk donkerbruin met een kastanjerode glans, was inmiddels doortrokken met grijze strengen, maar nog altijd lang en sterk. Helen stak het meestal op tot een knot in haar nek. Haar grijze ogen keken met een levenswijze en nog altijd nieuwsgierige blik de wereld in, vooral toen ze de stralende blik van Elaine zag.

'Zo, kindje! Je ziet eruit alsof je zojuist een kerstcadeautje hebt gekregen. Is er iets gebeurd?'

Daphne, wier katachtige trekken zelfs als ze glimlachte een beetje hard leken, had een minder luchthartig idee over Elaine's blik. Diezelfde blik had ze al bij tientallen meisjes van lichte zeden gezien als ze zich inbeeldden dat ze onder hun klanten de prins op het witte paard hadden ontdekt. En vervolgens had het Daphne uren gekost om de meisjes te troosten als de droomprins uiteindelijk toch een kikker of zelfs een tegenstribbelende pad bleek te zijn. Daphne keek dan ook met een waakzame blik naar Elaine, die vrolijk naar hen toe kwam.

'We hebben een nieuwe gast!' zei Elaine snel. 'Een goudzoeker uit Ierland.'

Helen fronste haar voorhoofd.

Daphne lachte en vroeg met een spottende blik in haar felgroene ogen: 'Is hij verdwaald, Lainie? Ierse goudzoekers komen normaal gesproken bij mijn meisjes terecht.'

Elaine schudde haar hoofd. 'Hij is niet zo'n... Neem me niet kwalijk, juffrouw Daphne, ik bedoel...' Ze stotterde. 'Hij is een heer... denk ik.'

De rimpels in Helens gezicht werden nog dieper. Zelf had ze twijfelachtige ervaringen met heren.

'Schatje,' zei Daphne lachend, 'Ierse heren bestaan niet. Alles wat daar van adel is komt oorspronkelijk uit Engeland, doordat het eiland al eeuwen in Britse handen is. Een situatie waar de Ieren nog altijd om huilen als wolven zodra ze een paar glazen achter de kiezen hebben. De meeste Ierse clanhoofden zijn afgezet en verdrongen door Britse edelen die zich sindsdien alleen maar verrijken aan de Ieren. Ten slotte hebben ze hun pachters met duizenden tegelijk laten verhongeren.'

Echte heren, hoor! Maar daar zal een goudzoeker niet echt bij horen. Die zijn gehecht aan hun geboortestreek.'

'Hoe komt het dat u zo veel over Ierland weet?' vroeg Elaine nieuwsgierig. De eigenares van het bordeel fascineerde haar, maar jammer genoeg had ze zelden de gelegenheid uitgebreid met haar te praten.

Daphne glimlachte. 'Liefje, ik ben Ierse. In elk geval op papier. En als de immigranten bij mij een morele kater krijgen, troost hen dat heel erg. Ik heb zelfs op het accent geoefend.' Daphne ging over op zwaar Iers, en nu schoot ook Helen in de lach. Daphne was in een Londense havenwijk geboren, maar ze gebruikte de naam van een Ierse immigrante. Bridie O'Rourke had de overtocht niet overleefd en de jonge Daphne had haar paspoort via een Engelse matroos in handen gekregen. 'Kom op, Paddy, je mag me Bridie noemen,' zei ze nu met een Iers accent.

Elaine giechelde. 'Maar zo praat hij niet... William, de nieuwe gast.'

'William?' vroeg Helen verontwaardigd. 'Heeft deze jongeman zich met zijn voornaam aan je voorgesteld?'

Elaine schudde snel haar hoofd om een vooroordeel ten opzichte van de nieuwe gast te voorkomen. 'Natuurlijk niet, maar ik heb zijn voornaam op het inschrijfformulier zien staan. Hij heet Martyn. William Martyn!'

'Niet bepaald een Ierse naam,' zei Daphne. 'Geen Ierse naam, geen accent... Als dat allemaal maar in orde is. Als ik u was zou ik de jongeman maar eens grondig aan de tand voelen, juffrouw Helen.'

Elaine keek haar met een vijandige blik aan. 'Hij is een keurige man, dat weet ik zeker! Hij gaat zelfs zijn goudzoekersgereedschap bij ons in de winkel kopen.'

Dat idee stelde haar gerust. Als William naar de winkel kwam zou ze hem terugzien, ongeacht wat Grandma van hem vond.

'Ja, dán is hij natuurlijk een man van eer,' zei Daphne spottend. 'Maar kom, juffrouw Helen, laten we het ergens anders over hebben. Ik heb gehoord dat u bezoek krijgt uit Kiward Station. Is het juffrouw Gwyn?'

Elaine luisterde nog een tijdje naar het gesprek, maar trok zich ten slotte terug. De afgelopen dagen was er al uitvoerig over het bezoek van haar andere grootmoeder en haar nicht gesproken. Toch was Gwyneira's korte bezoek niet uitzonderlijk. Ze kwam wel vaker naar haar kinderen en kleinkinderen, en was vooral goed bevriend met Helen O'Keefe. Als ze in Helens pension logeerde zaten de vrouwen vaak nachtenlang te kletsen. Het was wel bijzonder dat Gwyn deze keer

samen met Elaine's nicht Kura zou komen. Dat was nog niet eerder gebeurd, en het leek een beetje... nou ja, met schandalen omgeven. Elaine's moeder en grootmoeder begonnen meestal zachtjes te praten als dit onderwerp ter sprake kwam en ook hadden ze de kinderen Gwyneira's brief niet laten lezen. Kura scheen namelijk niet graag te reizen, in elk geval niet naar haar familieleden in Queenstown.

Elaine kende Kura niet goed, hoewel ze bijna even oud waren: Kura was maar een jaar jonger dan Elaine. Toch hadden de meisjes elkaar tijdens Elaine's zeldzame bezoeken aan Kiward Station niet veel te zeggen gehad. Ze verschilden gewoon te veel van elkaar. Elaine deed bijvoorbeeld niets liever dan paardrijden en schapen drijven zodra ze op Kiward Station was. De weidsheid van de eindeloze grasvlakten en de honderden wolleveranciers die daarop graasden fascineerden haar. Daarbij kwam dat haar moeder Fleurette opbloeide zodra ze op de boerderij was. Ze vond het heerlijk als ze om het hardst kon rijden met Elaine, in de richting van de met sneeuw bedekte toppen van de Alpen, die ondanks de roekeloze galop nooit dichterbij leken te komen.

Kura zat echter het liefst voor het huis of in de tuin en had alleen oog voor de nieuwe piano, die met een goederentransportwagen van de O'Keefes vanuit Engeland naar Christchurch was gekomen. Ze vond Elaine een dom wicht, ook al was ze toen pas twaalf geweest. En jaloezie speelde natuurlijk een rol. Kura was de erfgename van Kiward Station. Alle paarden, schapen en honden zouden ooit van haar zijn, en zij wist dat niet eens te waarderen!

Inmiddels was Elaine zestien en Kura vijftien. Er waren nu vast en zeker meer overeenkomsten tussen de meisjes, en deze keer kon Elaine haar nichtje háár wereld laten zien! Ze zou het bedrijvige stadje Queenstown aan Lake Wakatipu vast leuk vinden. Het lag veel dichterbij de bergen dan de Canterbury Plains en het was stukken opwindender dankzij de goudzoekers uit allerlei landen en de pioniersgeest die niet alleen op puur overleven was gericht. Queenstown had een floreerend amateurtheatergezelschap onder leiding van de pastoor, er waren squaredancegroepen, en een paar Ieren waren een bandje begonnen en speelden Irish Folk in de pub of in het gemeenschapscentrum.

Elaine bedacht dat ze dat ook aan William moest vertellen. Misschien had hij wel zin om met haar naar de dansavond te gaan! Nu ze de sceptische vrouwen in de tuin had achtergelaten, kreeg ze haar stralende blik weer terug. Hoopvol liep ze naar de receptie. Misschien kwam William nog een keer langs...

Maar de eerste die verscheen was Grandma Helen. Ze bedankte Elaine vriendelijk omdat ze haar had vervangen en gaf haar daarmee te verstaan dat haar aanwezigheid niet langer nodig was. Inmiddels was het al bijna donker en dat was natuurlijk ook een reden waarom Helen en Daphne afscheid hadden genomen. Tegen de avond ging de pub open en Daphne moest kijken of alles daar in orde was. Helen wilde graag het inschrijfformulier zien van de nieuwe gast, die zo'n grote indruk op haar kleindochter had gemaakt.

Daphne, die op het punt stond te vertrekken, keek over haar schouder mee. 'Hij komt van Martyn's Manor. Klinkt adellijk,' zei ze. 'Dus toch een heer?'

'Dat zullen we snel ontdekken,' zei Helen vastberaden.

Daphne knikte en glimlachte. De jongeman zou stevig worden uitgehoord. Helen had niet zo'n goed ontwikkeld gevoel voor emotionele relaties. 'Pas maar goed op dat kleintje!' zei Daphne daarom nog terwijl ze naar buiten stapte. 'Ze is namelijk verliefd op deze Ierse wonderjongen. Dat kan gevolgen hebben. Vooral bij een heer.'

Tot Helens verbazing viel het oordeel over haar nieuwe gast helemaal niet zo negatief uit. Integendeel, toen de jongeman zich voor het eerst liet zien was hij gewassen, geschoren en keurig gekleed. Ook Helen zag dat zijn pak van een goede kwaliteit stof was gemaakt. Beleefd vroeg hij waar men hier een avondmaaltijd kon nuttigen en Helen vertelde hem van de maaltijdservice die ze haar pension gasten aanbood. Eigenlijk moest je je daar van tevoren voor aanmelden, maar haar ijverige kokkinnen Mary en Laurie zouden wel een extra maaltijd kunnen maken. William werd naar een smaakvol ingerichte eetkamer gebracht en nam plaats aan een keurig gedekte tafel. Hier had hij gezelschap van een enigszins stijve jongedame die als lerares bij de onlangs geopende school werkte en twee bankbedienden. In eerste instantie raakte hij in de war door de dienstmeisjes, Mary en Laurie, twee vrolijke mollige blondines, een tweeling die William ook nadat hij heel goed had gekeken niet uit elkaar kon houden. De andere gasten verzekerden hem lachend dat dit heel normaal was en dat alleen Helen O'Keefe Mary en Laurie met één blik herkende. Helen glimlachte, want ze wist dat Daphne dat ook kon.

De gemeenschappelijke maaltijd was natuurlijk het ideale moment om William Martyn uit te horen. Helen hoefde niet eens zelf allerlei vragen te stellen, want dat deden de nieuwsgierige andere gasten wel.

Ja, hij was echt een Ier, bevestigde William een paar keer en een beetje stuurs nadat ook de bankbedienden een opmerking over de afwezigheid van een accent hadden gemaakt. Zijn vader had een schapfokkerij in het graafschap Connemara. Deze mededeling bevestigde Helens aanname toen ze William voor het eerst had horen praten: dit was een uitstekend opgevoede jongeman die thuis nooit het zware Ierse accent had mogen spreken.

‘Maar u bent zeker van Engelse afkomst?’ vroeg een van de bankbedienden. Hij kwam zelf uit Londen en leek iets af te weten van de Ierse kwestie.

‘De familie van mijn vader is tweehonderd jaar geleden uit Engeland gekomen!’ zei William geprikkeld. ‘Als je ze dan nog immigranten wilt noemen...’

De bankbediende hief bezwerend zijn handen. ‘Het is al goed, mijn beste. Ik kan wel zien dat u een patriot bent. Wat heeft u van het groene eiland verdreven? Woede over de zaak met de Home Rule Bill*? Het was te verwachten dat de leden van het Hogerhuis dat afwezen. Maar wanneer u toch zelf –’

‘Ik ben geen grootgrondbezitter,’ zei William ijzig. ‘En al helemaal geen graaf. Mijn vader sympathiseert in bepaalde opzichten misschien wel met het Hogerhuis, maar...’ Hij beet op zijn lip. ‘Neem me niet kwalijk, dat is hier niet relevant.’

Helen besloot een ander onderwerp aan te snijden voordat deze heethoofd nog heftiger zou reageren. Wat temperament betrof was hij zeker een Ier. Bovendien lag hij met zijn vader overhoop. Het was goed mogelijk dat dit de reden voor zijn emigratie was geweest.

‘En nu wilt u goud gaan zoeken, meneer Martyn?’ vroeg ze terloops. ‘Hebt u al een claim afgepaald?’

William haalde zijn schouders op. Hij leek opeens heel onzeker. ‘Niet direct,’ antwoordde hij terughoudend. ‘Men heeft me een paar plaatsen aangeraden, maar ik kan nog geen beslissing nemen.’

‘U moet een partner zoeken!’ riep de oudste bankbediende. ‘Het liefst een man met ervaring. Er zijn genoeg veteranen op de goudvelden die al tijdens de goldrush in Australië waren.’

William tuitte zijn lippen. ‘Wat moet ik met een partner die al tien

* Na het unieverdrag (de Act of Union) van 1800 ontstond in de 19^e eeuw in Ierland een streven naar zelfbestuur (Home Rule). Tot twee keer toe werd een wetsvoorstel (Bill) voor zelfbestuur aangenomen door het Lagerhuis in Londen, maar beide keren sneuvelde het voorstel in het Hogerhuis. (vert.)

jaar zwoegt en nog altijd niets heeft gevonden? Daar zit ik helemaal niet op te wachten!’ Zijn lichtblauwe ogen fonkelden vol minachting.

De bankbedienden schoten in de lach, maar Helen vond Williams arrogante houding enigszins ongepast.

‘Helemaal ongelijk hebt u niet,’ zei de oudere bankbediende ten slotte. ‘Hier maakt vrijwel niemand een vermogen. Als u een serieuze raad wilt horen, jongeman: vergeet die goudzoekerij. Doe liever iets waar u goed in bent. Nieuw-Zeeland is een paradijs voor grondleggers. Vrijwel elk normaal beroep belooft meer inkomen dan de goudzoekerij.’

De vraag is alleen of deze jongeman wel een echt beroep heeft geleerd, dacht Helen. Hij leek haar vooral een weliswaar goed opgevoede, maar ook tamelijk verwende telg uit een welvarend gezin. Ze wilde weleens zien hoe hij reageerde als hij tijdens het goudzoeken de eerste blaren op zijn vingers kreeg.

‘Wat doen jullie hier?’

James McKenzie, die toch al geïrriteerd was, reageerde zich af op zijn zoon Jack en diens twee vrienden Hone en Maaka. De drie jongens hadden een mand vastgemaakt aan een van de *cabbage trees* die de oprit van het herenhuis van Kiward Station een exotische uitstraling gaven en waren aan het basketballen.

Ze begrepen absoluut niet waarom hij zo fel reageerde. Goed, de tuinman zou het misschien niet fijn vinden dat ze de oprit hadden veranderd in een basketbalveld. Het kostte immers veel moeite om het lichte kiezelzand gelijkmatig te harken en de bloembedden te verzorgen. Ook Jacks moeder vond het belangrijk dat de voorzijde van Kiward Station er representatief uitzag en ze zou misschien ontstemd reageren als ze hier een basketbalmand en platgetrapt gras zag. Jacks vader vond dergelijke uiterlijkheden in feite onbelangrijk, zodat de jongens eerder hadden verwacht dat hij de bal zou opvangen die nu voor zijn voeten op de grond was gevallen en zelf zou proberen hem in de mand te gooien.

‘Moeten jullie op dit tijdstip niet op school te zijn?’

Aha, dáár ging het dus om. Opgelucht en met een stralende blik keek Jack zijn vader aan. ‘Eigenlijk wel, maar juffrouw Witherspoon heeft ons vrij gegeven. Ze moet nog pakken en zo... Voor de reis. Maar ik wist niet eens dat ze meeging.’

Op het gezicht van de jongens – zowel Jacks gezicht met zomer-sproeten als de brede, bruine gezichten van de Maori-jongens – was duidelijk te zien dat ze blij waren met de drie extra vrije dagen die hun kennelijk te wachten stonden.

James ontplofte echter bijna. Heather Witherspoon, de jonge gouv ernante, was een veel aanlokkelijker doelwit om zijn woede op af te reageren dan de drie basketballers. Hij raapte de bal nu inderdaad op, gooide hem naar de mand en scoorde tot zijn eigen verbazing een voltreffer.

Monday, zijn teefje dat hem overal op de voet volgde, sprong opgewonden naar de bal. Het kostte Jack moeite haar te snel af te zijn. Hij moest er niet aan denken dat ze deze echte basketbal kapot zou bijten, niet nu hij wekenlang vol spanning had gewacht tot de bal uit Amerika aankwam. Christchurch, de stad die het dichtst bij Kiward Station lag, ontwikkelde zich zo langzamerhand weliswaar tot een echte stad, maar een basketbalploeg was er nog niet.

James keek zijn zoon grijnzend aan, terwijl Monday de bal nakeek met een even beledigde als begerige blik op haar mooie, driekleurige collietop.

Jack riep het teefje, aaide haar en beantwoordde James' glimlach opgelucht. Kennelijk was alles nu weer in orde. Vader en zoon maakten zelden ruzie; ze leken niet alleen wat betreft uiterlijk sprekend op elkaar – alleen zijn rode haar en de neiging tot zomersproeten had hij van Gwyneira geërfd – maar ook qua karakter. Als kleine jongen liep Jack al als een hondje achter zijn vader aan door de stallen en de scheerschuren of hij zat voor hem in het zadel, waarbij het hem nooit snel genoeg kon gaan, en stoeide met de honden in het stro. Inmiddels was de dertienjarige jongen een echte hulp op de boerderij. De laatste keer dat ze de schapen van de zomerweiden hadden gedreven, had hij voor het eerst mee mogen rijden en hij was ongelooflijk trots geweest dat hij hier 'zijn mannetje kon staan'.

James en Gwyneira McKenzie verging het net zo. Ze waren elke dag weer gelukkig over het wonder van dit laat geboren kind. Geen van beiden had nog een kind verwacht, nadat ze elkaar na eindeloze jaren van ongelukkige liefdes, echtscheiding, misverstanden en ellendige omstandigheden eindelijk het ja-woord hadden gegeven. Gwyneira was toen al veertig geweest en niemand had verwacht dat ze nog een keer zwanger zou worden. De kleine Jack had zich daar echter niets van aangetrokken, maar zelfs een beetje haast gehad: zeven maanden na de bruiloft zag hij het levenslicht, na een totaal probleemloze zwangerschap en een relatief gemakkelijke bevalling.

Ondanks zijn geprikkelde stemming, waardoor hij de oprit moeizaam en met lange stappen op liep, glimlachte James vertederd toen hij aan Jack dacht. Alles wat met dit kind te maken had was eenvoudig: Jack was ongecompliceerd en opgewekt, hij deed het werk op de boerderij uitstekend en hij zou een goede leerling zijn geweest als die juffrouw Witherspoon daar een beetje moeite voor had gedaan.

James fronste zijn voorhoofd. Nu hij alleen maar dacht aan de jonge

lerares die Gwyneira twee jaar geleden vooral voor haar kleindochter Kura in huis had gehaald, laaide zijn woede weer op. Toch verweet hij zijn vrouw niets: Kura-marō-tini, de dochter van haar zoon uit haar eerste huwelijk en diens Maori-vrouw Marama, had dringend behoefte aan een lerares van buiten. Het meisje was Gwyneira – en haar moeder Marama al helemaal – allang boven het hoofd gegroeid. Bovendien was Gwyn niet bepaald de meest getalenteerde opvoedster. Ze had heel veel geduld met paarden en honden, maar absoluut niet wanneer ze toezicht moest houden op een kind dat letters moest leren schrijven. Marama was wat rustiger, maar zij was twee jaar geleden hertrouwd en had nu andere bezigheden. Bovendien had ze zelf alleen maar les gehad in Helens geïmproviseerde school in de bush, en voor de erfge-namen van Kiward Station vond Gwyneira een bredere scholing nood-zakelijk.

Heather Witherspoon had de ideale keus geleken, ook al vroeg James zich af of Gwyn misschien voor deze gouvernante had gekozen omdat haar voornaam ‘Heather’ een beetje leek op ‘Helen’. James zou de samenstelling van de groep scheerders zonder enige aarzeling aan Gwyneira overlaten, maar voor de beoordeling van de kwalificaties van een leraar of lerares miste ze de kennis en de belangstelling. Deze beslissing was dan ook snel en vluchtig genomen, en nu zaten ze op-gescheept met Heather, die weliswaar goed was opgeleid, maar in feite zelf nog een kind was en bovendien niet minder verwend dan haar pupil Kura. James zou haar allang hebben ontslagen; het was al heel lang niet meer zo dat een reis naar Nieuw-Zeeland een reis voor het leven moest zijn. Sinds er stoomschepen waren duurde de overtocht korter en was hij veiliger. Binnen zes weken zou juffrouw Witherspoon haar talenten weer in Engeland kunnen ontplooien. Maar dan zouden ze zijn ingegaan tegen de uitdrukkelijke wens van Kura-marō-tini, die meteen bevriend was geraakt met de nieuwe gouvernante. En een woedeaanval van dit kind hadden Gwyneira en Marama niet durven riskeren.

James liep te knarsetanden terwijl hij zijn jas in de hal van het huis ophing. Oorspronkelijk was de entree een chique ontvangstkamer geweest, met op een bijzettafeltje een zilveren schaal-tje voor de visitekaarten. Gwyneira had dat schaal-tje lang geleden weggehaald. Zowel zij als de Maori-dienstmeisjes vonden het onzin dat het zilver steeds maar weer gepoetst moest worden. Nu stond er een bloemenvaas met takken van de inheemse *rata tree*, waardoor het vertrek er gezelliger uitzag.

Toch liet James liet zich hierdoor niet vermurwen, want hij was nog steeds woedend op de jonge lerares. De McKenzies maakten nu al twee jaar mee dat juffrouw Witherspoon haar plichten tegenover Jack en de andere kinderen veronachtzaamde. Er stond in haar contract dat ze naast de privélessen voor Kura ook moest zorgen voor een basale opleiding van de kinderen in het Maori-dorp. Ze moest hun daar elke dag lesgeven. Jack zou het geen probleem hebben gevonden als Kura die lessen ook zou bijwonen, en het zou Kura geen kwaad hebben gedaan. Maar Heather Witherspoon onttrok zich zo vaak mogelijk aan die taak. Ze zei dat ze bang was voor de volwassen Maori's en dat ze hun kinderen niet kon uitstaan. Als ze zich toch verwaardigde les te geven, paste ze de inhoud van de lessen helemaal aan op Kura. Dat was te moeilijk voor de meeste kinderen uit het dorp en bovendien vonden ze het saai. Heather Witherspoon las bijvoorbeeld alleen maar meisjesboeken, bij voorkeur verhalen waarin het prinsesje geduldig het lot van een Assepoester onderging tot ze eindelijk voor al haar goede daden werd beloond. Dat zei de Maori-meisjes helemaal niets, omdat het niets met hun leven te maken had, en Heather deed geen enkele poging het hun bij te brengen. De Maori-jongens werden er gek van: zij konden geen enkele belangstelling opbrengen voor lijdzame prinsesjes. Ze wilde verhalen horen over piraten, ridders en avonturiers.

James keek snel even in de enige ontvangstkamer, die Gwyneira nu als kantoor gebruikte. Zijn vrouw was er niet en daarom liep hij door de met dure Engelse meubels ingerichte salon, nog steeds zachtjes mopperend. Die juffrouw Witherspoon kon toch wel een keer voorlezen uit *Schateiland* of uit de boeken met verhalen over Robin Hood of Ridder Lancelot die Fleurette en Ruben als kind zo leuk hadden gevonden!

Vanuit de voormalige herenkamer – nu veranderd in een soort school- en muziekkamer – drong pianomuziek door tot in de salon. James keek ook hier even naar binnen, omdat het in theorie mogelijk was dat zijn slachtoffer toevallig les gaf aan Kura. Maar het meisje zat alleen achter haar verafgode rammelkast en zat in gedachten verzonken iets van Beethoven te spelen. James had eigenlijk niets anders verwacht. Het was typisch iets voor Kura om de voorbereidingen voor de reis over te laten aan haar grootmoeder en haar gouvernante, terwijl ze zelf haar pleziertjes najoeg. Later klaagde ze dan dat ze niet de juiste kleren voor haar hadden ingepakt.

James liet de deur weer dichtvallen zonder iets te zeggen tegen het

slanke meisje met haar zwarte haar. Hij had totaal geen oog voor Kura's opvallende schoonheid, waar vrijwel iedereen die dit exotisch uitzien- de wezen voor het eerst zag over jubelde. Vooral nu Kura zich tot vrouw ontwikkelde vonden de meeste mensen haar adembenemend knap. James McKenzie zag nog altijd alleen maar het kind in haar, een verwend kind met buien die haar familie en het huispersoneel van Kiward Station vaak tot wanhoop dreven.

James liep de brede trap op die de verbinding tussen de bovenverdieping en de salons en de keukens vormde. Opeens hoorde hij boze stemmen in Kura's kamers: Gwyneira en juffrouw Witherspoon. James grijnsde. Kennelijk was zijn vrouw hem voor geweest.

'Nee, juffrouw Heather, dat heeft Kura echt niet nodig. Ze zal echt wel een paar weken zonder zangles overleven, vooral omdat ik me niet kan herinneren dat ik u als zanglerares heb aangenomen. U klaagt altijd dat u Kura nauwelijks nog iets kunt leren! En wat haar pianolessen en andere vorming betreft... Wanneer Kura zonder dat alles inderdaad zoals u zegt verdroogt als een bloem in de woestijn, dan zal mijn vriendin Helen wel helpen. Helen heeft in haar leven meer kinderen leren lezen en schrijven dan u zich kunt voorstellen, en ze bespeelt al jaren het kerkorgel.'

James grinnikte. Gwyneira was uitstekend in staat mensen de mantel uit te vegen. Dat had hij vaak genoeg zelf ervaren, en als het gebeurde werd hij altijd heen en weer geslingerd tussen woede en bewondering. Alleen al de manier waarop Gwyn als ze hem uitfoeterde altijd voor hem stond! Ze was vrij klein en heel slank, maar bijzonder energiek. Als ze woedend was, leek het alsof haar rode haar een elektrische lading kreeg en dan leken er vonken uit haar opwindend azuurblauwe ogen te schieten. Haar leeftijd was haar nog altijd niet aan te zien. Sinds kort probeerde ze weliswaar haar wilde bos haar in een knot te dwingen, maar een paar strengen slaagden er altijd in zich te bevrijden. Gwyn had nooit veel van parasols gehouden, ook niet van paraplu's trouwens; ze stelde haar huid altijd onbeschermd bloot aan de natuur van de Canterbury Plains. James had haar lachrimpeltjes of de verticale rimpel die ze tussen haar ogen kreeg als ze kwaad was, zoals nu, voor geen goud willen missen.

'Niets te maren!'

Heather Witherspoon had zeker iets geantwoord wat James was ontgaan.

'De plaats waar u werkelijk nodig bent, juffrouw Witherspoon, is

hier! Enkele Maori-kinderen kunnen nog altijd niet lezen en schrijven. En mijn zoon zou lessen kunnen gebruiken die meer op zijn leeftijd zijn afgestemd. Pak al die spullen dus maar weer uit en ga aan uw werk. De kinderen horen les te krijgen, maar zijn in plaats daarvan aan het basketballen!’

Dat was Gwyn dus niet ontgaan. James applaudisseerde voor haar toen ze de kamer uit stormde.

Gwyneira schrok toen ze tegen hem op liep, maar even later glimlachte ze tegen hem. ‘Wat doe jij hier? Was je ook op oorlogspad? De eigengereidheid van juffrouw Heather is echt het toppunt!’

James knikte. Zoals altijd verbeterde zijn stemming als Gwyneira bij hem was. Ze waren nu al zestien jaar zelden een dag gescheiden geweest, maar hij voelde zich altijd weer gelukkig als hij haar zag. Daarom was het ook zo erg dat hij haar straks misschien wel wekenlang moest missen.

Gwyneira merkte meteen dat hij ontstemd was. ‘Wat is er met jou aan de hand? Je rent al de hele dag met een gezicht als een oorworm rond. Vind je het maar niets dat we weggaan?’

Gwyneira wilde achter haar man aan de trap af lopen, maar toen hoorde ze Kura’s pianospel. Ze liepen allebei als door een onzichtbaar commando gedreven naar hun privévertrekken. In de salon zouden de muren oren kunnen hebben.

‘Of ik het wel of niet leuk vind is niet belangrijk,’ zei James nors. ‘Maar ik weet gewoon niet of deze reis de juiste manier is...’

‘...om Kura onder de duim te krijgen?’ vroeg Gwyn. ‘Ontken het maar niet. Ik heb je er in de stal wel met Andy McAran over horen praten. Niet bepaald discreet, als je het mij vraagt.’

Gwyneira pakte een paar kleren uit de kast en stopte ze in een koffer. Haar reis, wilde ze daarmee duidelijk maken, was een uitgemaakte zaak.

Daardoor sloeg James’ gevoel van onbehagen om in echte woede. ‘Dat zei Andy. Als je het precies wilt weten, zei hij: “Jullie moeten ervoor zorgen dat jullie dat kleintje onder controle krijgen, anders koppelt Tonga haar aan de eerste de beste Maori-knaap die afhankelijk van hem is.” Hoe had ik dan volgens jou moeten reageren? Andy McAran ontslaan? Terwijl hij alleen maar de waarheid verkondigt?’

Andy McAran was een van de oudste boerenknechten van Kiward Station. Andy werkte hier al, net als James, voordat Gwyneira als bruid van de erfgenaam van de boerderij, Lucas Warden, naar Nieuw-Zee-

land was gestuurd. Eigenlijk hadden Andy, James en Gwyn geen geheimen voor elkaar.

Daarom liet Gwyneira haar uitdagende toon varen en ze ging op de rand van het bed zitten. Monday vlijde zich meteen tegen haar benen om te worden geaaid. 'Wat zouden we anders moeten doen?' vroeg ze terwijl ze het teefje aaide. 'Onder controle krijgen klinkt eenvoudig, maar Kura is toch geen hond of paard? Ik kan haar echt niet gewoon commando's geven.'

'Gwyn, je honden en je paarden hebben je altijd graag gehoorzaamd, ook zonder geweld. Omdat jij ze van het begin af aan goed hebt opgevoed: liefdevol, maar consequent. Alleen bij Kura laat je alles maar gebeuren! Bovendien was Marama wat dat betreft ook niet bepaald behulpzaam.' James had zijn vrouw het liefst in zijn armen genomen om zijn woorden minder scherp te laten klinken, maar besloot dat toch niet te doen. Het werd tijd dat ze de kwestie serieus bespraken.

Gwyneira beet op haar lip. Dat kon ze niet ontkennen. Niemand had Kura-marotini, de erfgename van Kiward Station en de hoop en toeverlaat van zowel de plaatselijke Maori-stam als van de blanke grondleggers van de boerderij, ooit echt grenzen opgelegd. De Maori's niet, die hun kinderen sowieso niet streng opvoedden maar de opvoeding overlieten aan het land waarin ze moesten overleven, en ook Gwyneira niet, die eigenlijk beter had moeten weten. Bij haar zoon Paul, Kura's vader, had ze de teugels te veel laten vieren. Maar dat was iets anders geweest, omdat Paul was verwekt door een verkrachting en Gwyneira nooit echt van hem had kunnen houden. Het gevolg was eerst een lastig kind en daarna een kwade, strijdlustige jongeman geweest, wiens vete met het Maori-stamhoofd Tonga uiteindelijk tot zijn dood had geleid. Tonga, intelligent en goed opgeleid, zegevierde na het besluit van de gouverneur dat de aankoop van het land van Kiward Station niet rechtsgeldig was geweest. Als Gwyneira de boerderij wilde houden, moest ze de oorspronkelijke bewoners schadeloos stellen. Tonga had onacceptabele eisen gesteld en Marama had ten slotte het vredesverdrag uitgewerkt: haar kind, van *pakeha*- en Maori-bloed, zou Kiward Station erven, waardoor het land van iedereen zou zijn en niemand zou de Maori's het recht ontzeggen hier te wonen. Aan de andere kant zou Tonga geen aanspraak maken op het belangrijkste land van de boerderij.

Gwyneira en de meeste stamleden waren bijzonder tevreden over deze regeling. Alleen het jonge stamhoofd Tonga was nog altijd woe-

dend op de *pakeha*, de gehate blanke kolonisten. Paul Warden was zijn leven lang zijn rivaal geweest, want hij bezat het land én het meisje Marama. Na Pauls dood had Tonga gehoopt dat de mooie jonge vrouw zich na een gepaste rouwperiode tot hem zou wenden. Maar Marama zocht in eerste instantie helemaal geen nieuwe partner en voedde haar kind op in het herenhuis. En daarna koos ze niet voor Tonga of een andere man uit zijn stam, maar werd ze halsoverkop verliefd op Rihari, een schapenscheerder die in het voorjaar met zijn ploeg naar Kiward Station kwam. De jongeman verging het niet anders en ze waren het al gauw eens. Rihari was ook een Maori, maar van een andere stam. Toch besloot hij te blijven. Hij was prettig in de omgang en vriendelijk, en hij begreep Marama's bijzondere situatie meteen. Hij kon haar dochter Kura niet van Kiward Station weghalen, maar zij kon ook niet zonder haar met hem meegaan naar zijn stam in Otago. Dus vroeg hij of haar volk hem wilde opnemen, wat Tonga tandenknarsend toestond. Het stel woonde nu in het Maori-dorp, maar Kura was op eigen verzoek in het herenhuis blijven wonen.

De laatste tijd ging Kura steeds vaker naar de nederzetting aan het meer en zei dan dat ze haar moeder ging bezoeken. Dat was een smoesje, want Kura had de liefde ontdekt. De jonge Tiare maakte haar het hof, en helaas niet even onschuldig als bij *pakeha*-kinderen van diezelfde leeftijd gewoonte was.

Gwyneira, die geen probleem had gehad met de verliefdheid van haar dochter Fleur op Ruben O'Keefe, was nu gealarmeerd. Ze was op de hoogte van de vrije seksuele moraal van de Maori's: man en vrouw mochten in alle vrijheid met elkaar omgaan. Een huwelijk gold pas als gesloten als twee mensen in het gemeenschapshuis van de stam het bed deelden. Wat daarvoor gebeurde kon de stam niets schelen en kinderen waren altijd welkom. Kura leek zich aan deze zeden te willen aanpassen en Marama maakte geen aanstalten in te grijpen.

Gwyneira, James en alle anderen op Kiward Station waren bang voor Tonga's invloed. Natuurlijk hoopte Gwyn dat Kura zou trouwen met een blanke van haar eigen maatschappelijke klasse, maar daarvan wilde Kura vooralsnog niets weten. Ze was vijftien en ze had zich in het hoofd gehaald dat ze zangeres wilde worden. Dat was niet onmogelijk, gezien haar uitzonderlijk mooie stem en haar uitgesproken muzikaliteit. Maar een operacarrière in dit jonge land dat bovendien nogal puriteins was... Nu pas werd in Christchurch een kathedraal gebouwd en in de rest van het land werden spoorlijnen aangelegd. Er was geen

mens die aan een theater voor Kura Warden dacht. Het was natuurlijk aan Heather Witherspoon te danken dat Kura aan de conservatoria in Europa dacht en aan de operahuizen in Londen, Parijs en Milaan die alleen maar wachtten op een zangeres van haar kaliber. Maar zelfs als Gwyneira – en Tonga – dit hadden goedgekeurd, mochten ze niet vergeten dat Kura half-Maori was, een exotische schoonheid die iedereen bewonderde, maar zou men haar serieus nemen? Zou men haar zien als zangeres en niet als curiositeit? Wat zou er van dit verwende kind terechtkomen als Gwyneira haar naar Europa zou sturen?

Tonga leek het probleem op zijn eigen manier te willen oplossen. Andy McArar was niet de enige die het idee had dat Tonga achter Kura's prille liefde zat. Tiare was Tonga's neef en een relatie tussen Kura en hem zou de positie van de Maori's op Kiward Station enorm versterken. En de jongen was pas zestien en volgens Gwyneira niet een van de snuggersten. Tiare als heer des huizes van Kiward Station naast een Kura die zich totaal niet voor de belangen van de boerderij interesseerde en alleen maar achter de piano zat – voor Tonga was dit ongetwijfeld het hoogtepunt van zijn leven, maar voor Gwyn was het ondenkbaar.

'Het helpt echt niet als je Kura een paar weken naar Queenstown stuurt,' zei James. 'Integendeel. Daar zullen alleen maar tientallen goudzoekers voor haar op de knieën vallen. Ze zal worden overladen met complimentjes, iedereen zal haar opwindend vinden en het einde van het liedje is dat ze zich in een nog gunstigere positie bevindt. Als ze terugkomt is Tiare er nog steeds. En als je hem op een of andere manier probeert weg te sturen, zoekt Tonga wel een ander. Dit heeft geen zin, Gwyn.'

'Ze wordt heus wel ouder en verstandiger,' zei Gwyneira.

James rolde met zijn ogen. 'Is er ook maar iets wat daarop wijst? Tot nu toe wordt ze alleen maar gekker! En die Heather Witherspoon maakt het alleen maar erger. Die zou ik meteen terugsturen naar Engeland, of het jouw prinsesje nou wel of niet behaagt.'

'We schieten er ook niets mee op als Kura dwars gaat liggen. Dan drijven we haar in de armen van de Maori's.'

James was naast Gwyn op het bed gaan zitten en ze nestelde zich troost zoekend tegen hem aan. 'Waarom is het ook allemaal zo moeilijk,' verzuchtte ze ten slotte. 'Ik wilde dat Jack de erfgenaam was, dan hoefden we ons nergens zorgen over te maken.'

James haalde zijn schouders op. 'We zouden ons ook geen zorgen

hoeven maken als Fleurette de erfgename was. Maar nee, die Gerald Warden moest per se een mannelijke nakomeling verwekken, ook al moest dat met geweld. Het doet me deugd dat hij zich nu waarschijnlijk in zijn graf omdraait! Zijn Kiward Station in handen van een half-Maori die bovendien een meisje is!

Gwyneira schoot in de lach. Wat erfeniszaken betreft waren de Maori's in elk geval een stuk slimmer. Voor hen was het geen enkel probleem geweest dat Marama een dochter kreeg, want mannen en vrouwen hadden gelijke rechten. Jammer dat Kura zo ontaard was en alleen de azuurblauwe ogen van de daadkrachtige en minder muzikale Gwyneira had geërfd.

'Ik neem haar toch eerst maar mee naar Queenstown,' zei Gwyn ten slotte vastberaden. 'Misschien kan Helen haar op het goede spoor krijgen. Vaak vindt een buitenstaander wel een manier. Helen speelt tenslotte ook piano. Kura zal haar wel serieus nemen.'

'En ik moet me zonder jou redden,' pruilde James. 'De verplaatsing van het vee...'

Gwyneira lachte en sloeg haar armen om zijn hals. 'Die houdt jou wel bezig. Jack verheugt zich er al op. Je zou juffrouw Heather mee kunnen nemen, op de keukenwagen. Misschien vertrekt ze daarna wel vrijwillig!'

Het was maart en voor de komende winter moesten de half in het wild levende schapen in de bergen bij elkaar worden gedreven en teruggebracht naar de boerderij. Elk jaar waren alle arbeiders van een boerderij daar een paar weken druk mee.

'Pas maar op met je adviezen!' James streelde haar haren en kuste haar teder. Haar omhelzing had hem opgewonden. En er was niets tegen een beetje liefde in de ochtend. 'Ik ben al eens verliefd geworden op een vrouw die op de keukenwagen meereed!'

Gwyneira lachte. Ook haar ademhaling ging sneller. Ze bleef geduldig stilzitten terwijl James de haakjes van haar zomerjurk losmaakte. 'Maar niet op een kokkin,' zei ze. 'Ik kan me nog goed herinneren dat je me op de eerste dag al wegstuurde om verspreid lopende schapen op te halen.'

James kuste haar schouder en daarna haar nog altijd stevige borsten. 'Dat was om het leven van de knechten te redden,' zei hij glimlachend. 'Nadat we je koffie hadden geproefd, moest ik je wel weg zien te krijgen...'

Terwijl Gwyneira en James genoten van de stille uurtjes, ging Heather Witherspoon op zoek naar haar pupil Kura. Het meisje zat aan de piano en nu zou Heather haar moeten vertellen dat haar grootmoeder had besloten haar lerares niet mee te laten gaan naar Queenstown.

Kura nam dit nieuws verbazingwekkend kalm op. 'Ach, zo lang zullen we daar wel niet blijven,' zei ze. 'Wat moeten we daar bij die provincialen? Als we nu naar Dunedin gingen... Maar dat goudzoekersgat? En ik ben amper familie van die mensen daar. Fleurette is zoiets als mijn halftante en Stephen, Elaine en George zijn mijn achterachterneven en -nichten. Wat heb ik daar te zoeken?'

Kura keek weer naar de bladmuziek. Gelukkig stond er in Queenstown ook een piano; dat had ze nagevraagd. En misschien had juffrouw Helen echt verstand van muziek, misschien wel meer dan juffrouw Heather. En ze zou Tiare echt niet missen! Het was natuurlijk wel leuk om zich door hem te laten bewonderen, kussen en strelen, maar ze zou nooit het risico nemen zwanger te worden. Misschien dacht Grandma Gwyn dat ze dom was en juffrouw Heather begon altijd meteen te blozen zodra het over iets 'seksueels' ging, maar Kura's moeder was niet zo preuts. Het meisje wist heel goed hoe kinderen werden verwekt. En één ding wist ze heel zeker: van Tiare wilde ze geen kinderen. Eigenlijk ging ze alleen nog met hem om omdat ze Grandma Gwyn een beetje wilde pesten.

Als ze er goed over nadacht wilde Kura helemaal geen kinderen. Dat ze Kiward Station zou erven kon haar niets schelen. Ze was bereid alles en iedereen achter te laten als ze daardoor dichterbij haar uiteindelijke doel kwam: muziek maken en zingen. En hoe vaak Grandma Gwyn het woord 'onmogelijk' ook uitsprak, Kura-marō-tini zou zich niet laten ontmoedigen.

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

Ivy-serie

Dochter van twee werelden
Vriendinnen voor het leven

Wereldvrouwen-serie

Tot aan de sterren
Een droom achterna

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel

Eerste druk, februari 2013
Zevende druk, eerst in deze uitvoering, april 2025

Oorspronkelijke titel *Das Lied der Maori*
Copyright © 2008 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

Copyright © 2013, 2025 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jolanda te Lindert
Landkaarten Reinhard Borner
Omslagontwerp Bij Barbara
Omslagillustratie © Shutterstock
Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 8045 3

ISBN e-book 978 90 261 5636 6

ISBN luisterboek deel 1 978 90 261 5629 8

ISBN luisterboek deel 2 978 90 261 5630 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining niet toegestaan.